

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 94/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. G., Česká republika, zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 141/2009 zo 16. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2011 faxom a 1. marca 2011 poštou doručená sťažnosť Ing. J. G., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl.

46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 141/2009 zo 16. decembra 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Dňa 12. 11. 2003 podala matka sťažovateľky, M. G., na Okresný súd v Prešove návrh na začatie konania o neplatnosť darovacej zmluvy proti MUDr. M. G.. Toto konanie sa viedlo na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 10 C 278/2003.

Okresný súd v Prešove vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 14. 11. 2007.

Proti tomuto rozsudku podala matka sťažovateľky, žalobkyňa, odvolanie dňa 04. 01. 2008.

Odvolacie konanie sa viedlo na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3Co 20/2008.

Žalobkyňa v priebehu odvolacieho konania zomrela, a to dňa 07. 03. 2008.

Krajský súd v Košiciach sťažovateľku výzvou zo dňa 04. 04. 2008 ako dedičku po žalobkyni vyzval, aby oznámila krajskému súdu, či vstupuje do práv a povinností na miesto žalobkyne a či trvá na podanom odvolaní.

Sťažovateľka listom zo dňa 18. 04. 2008 požiadala krajský súd o predĺženie poskytnutej lehoty na vyjadrenie sa, či do práv a povinností žalobkyne vstupuje.

Listom zo dňa 09. 06. 2008 sťažovateľka krajský súd požiadala o vyjadrenie sa k jej žiadosti zo dňa 18. 4. 2008.

Listom zo dňa 14. 06. 2008 sťažovateľka krajský súd opätovne požiadala o stanovisko vo veci jej žiadosti zo dňa 18. 04. 2008.

Listom zo dňa 30. 06. 2008 sťažovateľka krajskému súdu oznámila, že vzhľadom na to, že nedostala jeho vyjadrenie k jej žiadosti zo dňa 18. 04. 2008, žiada o ďalšie predĺženie lehoty vo veci vyjadrenia sa, či vstupuje do práv a povinností žalobkyne...

Krajský súd v Prešove dňa 18. 06. 2008 vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 3Co 20/2008, v ktorom sťažovateľku označil ako žalobkyňu, potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov a zaviazal ju zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove podala sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne dovolanie.

Uznesením sp. zn. 3Cdo 141/2009 zo dňa 16. 12. 2010 odporca (najvyšší súd, pozn.) rozhodol tak, že dovolanie zamietá (z príloh sťažnosti vyplýva, že dovolanie sťažovateľky bolo najvyšším súdom odmietnuté, a nie zamietnuté, pozn.) a sťažovateľku zaviazal povinnosťou zaplatiť trovy dovolacieho konania...

podľa názoru sťažovateľky... rozhodnutím odporcu – uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 141/2009 zo dňa 17. 7. 2009 došlo k porušeniu jej práva na prístup k súdu zakotveného v článku 6 ods. 1 Dohovoru, a k porušeniu jej práva domáhať sa svojho práva na súde Slovenskej republiky podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s ods. 4 citovaného článku ústavy...

V danom prípade Krajský súd v Prešove konal so sťažovateľkou ako s účastníčkou konania na strane navrhovateľa bez jej súhlasu so vstupom do konania a vstupom do práv a povinností na strane navrhovateľa, po smrti pôvodnej navrhovateľky, matky sťažovateľky.

Povinnosťou Krajského súdu v Prešove bolo skúmať, či sťažovateľka, chce v konaní na strane navrhovateľky pokračovať, či chce vstúpiť do jej práv a povinností, aby právne účinky s podaným návrhom pôvodnej navrhovateľky, zostali zachované...

Zo všetkých listov sťažovateľky adresovaných Krajskému súdu v Prešove je zrejmé, že ani v jednom z nich neprejavila svoju vôľu vstúpiť do práv a povinností namiesto navrhovateľky ani neprejavila vôľu trvať na podanom odvolaní...

Z obsahu listu z 18. 4. 2008 odvolací súd vyvodil, že žalobkyňa trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu...

Nie je zrejmé, v ktorej časti listu sťažovateľka výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti prejavila, že vstupuje do práv a povinností na miesto žalobkyne a trvá na podanom odvolaní...

Je zrejmé, že v uvedenom liste zo dňa 18. 4. 2008 sťažovateľka Krajskému súdu v Prešove oznámila pocity beznádeje svojej matky a jej citové rozpoloženie pred smrťou po tak dlho trvajúcim konaní. V liste však nemožno nájsť prejav vôle sťažovateľky – súhlasu s tým, že vstupuje do práv a povinností na miesto žalobkyne a trvá na podanom odvolaní.

Postup Krajského súdu v Prešove, ktorý z obsahu listu, v ktorom sťažovateľka opísala, že jej matka zomierala s bolesťou v duši, krivdou a pocitom nespravodlivosti a poverila sťažovateľku v jej mene bojovať za spravodlivosť vyvodil, že tá trvá na podanom

odvolaní je výsostne absurdný, popierajúci výkladové pravidlo prejavu vôle podľa ustanovenia § 35 ods. 2 OZ.

V prípade ak nebolo Krajskému súdu v Prešove jasné a určité, napriek tomu, že sťažovateľka na vyjadrenie sa, či do konania vstupuje, požiadala o predĺženie lehoty, teda vôľu vstúpiť do konania nevyjadrila, povinnosťou krajského súdu bolo postupovať v prípade sťažovateľky napriek tomu, že nikdy nebola účastníčkou konania, použitím analógie legis podľa ustanovenia § 43 O. s. p., podľa ktorého sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

Zároveň pokiaľ by sťažovateľka svoje podanie neopravila, bolo povinnosťou krajského súdu na podanie sťažovateľky neprizerat', teda prizerať tak, ako keby ho neurobila, čím súhlas daný nebol, opätovne s použitím analógie legis aplikovaným ods. 2 prvou vetou § 43 O. s. p. – ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že do konania na strane žalobcu môže vstúpiť účastník, len po vyslovení súhlasu, pretože nikto sa proti svojej vôli nemôže stať žalobcom.

V prípade sťažovateľky, ak sa tá chcela domáhať svojho práva zákonom ustanoveným postupom bol nevyhnutným jej súhlas so vstupom do práv a povinností a na strane pôvodnej navrhovateľky, vzhľadom na to, že takýto postup ustanovuje občiansky súdny poriadok. Možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde je právom a možnosťou, nemožno uplatnenie tohto práva vynucovať, tak ako to svojím postupom v prípade sťažovateľky urobil Krajský súd v Prešove...

Postupom krajského súdu sa sťažovateľka napriek absencii jej súhlasu, proti svojej vôli účastníčkou konania na strane žalobcu stala.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote dovolanie, ktoré odôvodnila vyššie uvedenými skutočnosťami.

Dovolaním zo dňa 05. 08. 2008 sťažovateľka žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu a uložil odporcovi uhradiť jej trovy

dovolacieho konania, a to v súlade s § 237 písm. e) O. s. p. podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odporcu vyplýva, že „o prípad neexistencie návrhu na začatie konania, ale ide len vtedy, ak chýba návrh (žaloba) ako procesný úkon, ktorým sa začína konanie. V predmetnom konaní (odlišnom od konaní uvádzaných v § 81 ods. 1 O. s. p.) nejde o prípad, že by súd vec prejednal a meritórne rozhodol, hoci nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania (žaloba).

Pokiaľ odvolací súd prejednal vec v odvolacom konaní v rozsahu vymedzenom odvolaním podaným pôvodnou žalobkyňou M. G., nemal tento postup odvolacieho súdu za následok procesnú vadu v zmysle § 237 písm. e) O. s. p.

Dovolací súd záverom dodáva, že samotné posúdenie, či tvrdené právo (povinnosť) prešlo v danej veci na žalobkyňu, sa týka už právneho posúdenia veci samej a nemôže byť predmetom konania pri posudzovaní prípustnosti dovolania proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu.“

Z uvedeného podľa názoru sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že vyvedené právne závery odporcu v citovanom uznesení sú zjavne arbitrárne a majú za následok porušenie práv sťažovateľky zakotvených ústavou i dohovorom...

Podľa názoru sťažovateľky je nesporné, že vzhľadom na to, že neprejavila vôľu vstúpiť do práv a povinností namiesto žalobkyne, ani neprejavila vôľu trvať na podanom odvolaní, potom nebol založený procesný vzťah medzi ňou a ostatnými účastníkmi konania. Vzhľadom na uvedené nemôže byť označená ako žalobkyňa v predmetnom konaní, zaviazaná akoukoľvek povinnosťou, keďže ona návrh v predmetnej veci nepodala a ani neprejavila súhlas vstúpiť na miesto žalobkyne. Je teda nesporné, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpelo vadou podľa § 237 písm. e) O. s. p.

Kľúčová argumentácia dovolacieho súdu, na ktorej je založené napadnuté rozhodnutie je podľa názoru sťažovateľky zjavne arbitrárna a z ústavného hľadiska neakceptovateľná. Odporca nepreskúmal riadne dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, nevysporiadal sa s tvrdenými dôvodmi dovolania a vec podľa názoru sťažovateľky nesprávne právne posúdil...

Súhlas sťažovateľky je možné analogicky považovať za podanie návrhu, vzhľadom na absenciu tohto súhlasu bolo v konaní rozhodnuté o neexistujúcom návrhu sťažovateľky. Je nepochybné, že odporca musí vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Podanie akéhokoľvek návrhu nemôže odôvodňovať existenciu podaného návrhu na začatie konania a následne rozhodnutie vo veci...

Je nesporné, že krajský súd v súlade s ustanovením § 92 ods. 2 O. s. p. vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila, či súhlasí so vstupom do konania na miesto žalobkyne, aby mohol v konaní pokračovať so sťažovateľkou ako nástupníckou pôvodnej žalobkyne. Krajský súd však následne sám vyhodnotil list sťažovateľky tak, že táto so vstupom do konania súhlasí a konal s ňou ako s nástupníckou pôvodnej žalobkyne, napriek tomu, že súhlas s takýmto postupom zo strany sťažovateľky daný nebol.

Z napadnutého rozhodnutia odporcu vyplýva, že tento sa stotožnil s postupom krajského súdu pokiaľ ide o pokračovanie v konaní so sťažovateľkou vzhľadom na procesné nástupníctvo na základe univerzálnej sukcesie. Je však potrebné zdôrazniť, že krajský súd postupujúc v súlade s ustanovením § 92 ods. 2 O. s. p. sťažovateľku vyzval na vyjadrenie súhlasu so vstupom do konania, z napadnutého rozhodnutia odporcu je však zrejmé, že odporca uvedený zákonný postup opomína, čo viedlo k vyvodu zjavne nesprávneho právneho záveru v napadnutom rozhodnutí.

Odporca tým, že v napadnutom uznesení vec posúdil tak, že nebola splnená zákonná podmienka na vstup sťažovateľky do konania, vyhodnotil ju ako skutočnosť, ktorá sa týka už právneho posúdenia veci samej a nemôže byť predmetom konania pri posudzovaní prípustnosti dovolania proti rozsudku krajského súdu, odňal sťažovateľke právo na to, aby za splnenia podmienok prípustnosti dovolania bola jej vec predmetom meritórneho rozhodnutia dovolacím súdom. Takto vyvodený právny záver odporcu je však zjavne nesprávny, keďže skutočnosť, či bol splnený zákonný postup vstupu sťažovateľky do konania je podstatnou a neoddeliteľnou skutočnosťou pri posúdení odôvodnenosti podaného dovolania.

Podľa názoru sťažovateľky boli splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu, preto považuje rozhodnutie odporcu za nezákonné,

argumentáciu v ňom uvedenú za zjavne arbitrárnu a z ústavného hľadiska neakceptovateľnú.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:

„Právo sťažovateľky

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 prvá veta Dohovoru a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zakotvené v článku 46 ods. 1 v spojení s ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 141/2009 zo dňa 16. 12. 2010, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaného práva sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 141/2009 zo dňa 16. 12. 2010 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka videla porušenie ňou označených článkov ústavy a dohovoru v nesprávnych právnych záveroch v uznesení najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 20/2008 z 18. júna 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 10 C 278/2003-321 zo 14. novembra 2007.

Podľa sťažovateľky najvyšší súd nesprávne posúdil danosť dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v prípade rozhodovania o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd preto po preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov najvyššieho súdu alebo ktoré by spočívali v ich nedostatočnom odôvodnení.

Najvyšší súd sa náležite vysporiadal s dovolacím dôvodom sťažovateľky, keď uviedol: *„So zreteľom na obsah dovolania žalobkyne dovolací súd sa osobitne zamerlal na posúdenie, či v konaní na odvolacom súde nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. e/ O. s. p.*

Z obsahu spisu vyplýva, že právna predchodkyňa terajšej žalobkyne sa pôvodnou žalobou z 12. novembra 2003 domáhala vrátenia daru od žalovaného a po pripustení zmeny pôvodného petitu (vrátenia daru) určenia, že nehnuteľnosti patria v podiele ½-ice do dedičstva po M. G., narodenom... a v podiele ½-ice do vlastníctva žalobkyne. Je nesporné, že návrh na začatie konania (žalobu) pôvodná žalobkyňa podala. Po rozhodnutí súdu prvého stupňa pôvodná žalobkyňa podala odvolanie a v priebehu odvolacieho konania pred vyhlásením rozsudku pôvodná žalobkyňa M. G. dňa 7. marca 2008 zomrela. Keďže smrťou žalobkyňa stratila spôsobilosť byť účastníčkou konania, odvolací súd po zistení dedičov po tejto žalobkyňi, ktorými sú jej deti, a to Ing. J. G. a žalovaný MUDr. M. G., pokračoval v konaní s terajšou žalobkyňou, keďže tu došlo k procesnému nástupníctvu na základe univerzálnej sukcesie. Nakoľko druhým právnym nástupcom je žalovaný, tento vzhľadom na svoje procesné postavenie nemohol vystupovať na strane žalobkyne, odvolací súd pokračoval v odvolacom konaní na strane žalobkyne s dovolateľkou.

V zmysle § 237 písm. e/ O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný. Toto ustanovenie dopadá na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania vyplývajúca z § 79 ods. 1 O. s. p. – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania (žaloba) vo veci neuvedenej v § 81 ods. 1 O. s. p. O prípad neexistencie návrhu na začatie konania ale ide len vtedy, ak chýba návrh (žaloba) ako procesný úkon, ktorým sa začína konanie. V predmetnom konaní (odlišnom od konaní uvádzaných v § 81 ods. 1 O. s. p.) nejde o prípad, že by súd vec prejednal a meritórne rozhodol, hoci nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania (žaloba).

Pokiaľ odvolací súd prejednať vec v odvolacom konaní v rozsahu vymedzenom odvolaním podaným povodňou žalobkyňou M. G., nemal tento postup odvolacieho súdu za následok procesnú vadu v zmysle § 237 písm. e/ O. s. p.

Z tohto dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že, prípustnosť žalobkyňou podaného dovolania proti rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, nemožno ž § 237 písm. e/ O. s. p. vyvodiť.

Dovolací súd záverom dodáva, že samotné posúdenie, či tvrdené právo (povinnosť) prešlo v danej veci na žalobkyňu, sa týka už právneho posúdenia veci samej a nemôže byť

predmetom konania pri posudzovaní prípustnosti dovolania proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu.“

Ústavný súd dodáva, že argumentácia sťažovateľky nebola spôsobilá spochybniť správnosť záverov najvyššieho súdu. Samotná skutočnosť, že krajský súd v odvolacom konaní po úmrtí pôvodnej žalobkyne vyzval sťažovateľku na oznámenie, či vstupuje do práv a povinností na miesto pôvodnej žalobkyne a či trvá na odvolaní podanom pôvodnou žalobkyňou proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10 C 278/2003-321 zo 14. novembra 2007, nemôže viesť k záveru, že v danom prípade nedošlo k univerzálnej sukcesii sťažovateľky do práva a povinností pôvodnej žalobkyne v súdnom konaní. Preto, ak krajský súd konal so sťažovateľkou ako žalobkyňou, nemohol vybočiť z medzí zákonnej úpravy právneho nástupníctva v súdnom konaní, pretože sťažovateľka sa stala právnou nástupkyňou pôvodnej žalobkyne v konaní nezávisle od jej súhlasu či nesúhlasu s uvedeným. Záver krajského súdu o trvaní sťažovateľky na odvolaní (podanom jej právnou predchodkyňou) okrem iného potvrdzuje aj absencia dispozičného úkonu sťažovateľky s podaným odvolaním.

Nezávisle od uvedeného bola v danom prípade podstatnou otázkou, či došlo k procesnej vade konania podľa § 237 písm. e) OSP namietanej sťažovateľkou v jej dovolaní, pričom v tomto smere sa ústavný súd v plnej miere stotožňuje a argumentáciou najvyššieho súdu.

Ústavou zaručené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pritom neznamená tiež právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu ústavných práv. Taktiež posudzované uznesenie nevykazuje znaky svojvôle, resp. nie je arbitrárne, čo neumožňuje stotožniť sa s názorom

sťažovateľky o nesprávnom posúdení prípustnosti jej dovolania, pritom podľa názoru ústavného súdu nemožno opomínať fakt, že samotná nespokojnosť sťažovateľky s postupom konajúceho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd preto sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2011